

Тѣ знаяха добре не само наименованията на влаковетѣ, но и времето, по което минаватъ. Нали отъ две години насамъ пасатъ своитѣ козици тждѣва? Ала сега се бѣха забъркали.

— Не зная, — отвърна Пено. Май че не е миналъ. И, безъ да продума повече, допрѣ ухо до желѣзната релса... Сжщото направи и Кольо.

— Чувашъ ли нѣщо?...

Кольо изтрѣпна и скочи уплашено.

— Иде! Скоро да го пресрѣщнемъ и... Искаше да каже: да го спремъ, но не можа. Той вече търчеше ведно съ Пена по линията нагоре. Следъ тѣхъ припна и Кольовата козица Брадла, която никога не се дѣлеше отъ него. Сега тя мислѣше, че тѣ си

играятъ на гоненица, както сж правѣли и другъ пжтъ, и затова бързаше да ги настигне и да ги препъне, вплеела глава между краката имъ.

— Чакай! — внезапно извика Кольо, като се задъхваше отъ умора. Ами ако машиниста помисли, че си играемъ и не спре?

Пено го изгледа смутено и едва продума:

— Тѣй зеръ, трѣбва червено.

Тѣ дълго се гледаха единъ другъ, но никой нѣмаше нищо червено у себе си. А шумътъ на влака се чуваше все по-ясно и по-ясно. Ето го, той изсвири вече при кантона. Още една минута, и всичко ще бжде свършено.

— Пено, погинаха хората!...

Пено се насълзи и затрепера цѣлъ...

— Да бѣгаме!...